

Серија: Драмски програм за децу

Уредник: Владимир Б. Поповић

Аутор: Весна Перић

Редитељ: Бојана Лазић

Драмски програм, 2006.

ЧУДОТВОРНИ ПРСТЕН
адаптација народне бајке за
децу

аутор
Весна Перић

МИЛОШ: Е, када би ти, који сада слушаш, само знао, када би само могао да претпоставиш... Како живот може да ти се окрене наопачке! Сасвим случајно, ненадано... Не, немој погрешно да ме схватиш – нисам ти ја никакав јунак, ја сам један обичан младић, о мени се не певају песме, али, стварно волим да, у смирај дана, приповедам – свима вама који очекујете авантуру. Само да знаш – она не долази ако седите између четири зида! Треба се ту мало помучити. Понекад попити коју батину, понекад се трести од страха... Нисам ја баш био неки срећник, изгледало је како да ћу са самохраном мајком таворити довека. Сваки дан иста песма - окопавај баштицу, иди у шуму по дрва, продај нарамак на пијаци, купи мало жита... Све док једног јесењег дана у шуми не угледах чудесан приказ – огромна аждаја прождирала је јелена! Није шала – огромни рогови заглавили се у грлу зелене звери... Да ли да побегнем главом без обзира? Проклета радозналост!

Музички прелаз. Шуштање лишћа, кораци по опалим гранама које пуцкетају.

ЈЕЛЕН: (мушки глас који стење) Помагај, младићу, помагај! Избави ме из ових чељусти, нећу ти остати дужан!

АЖДАЈА: (женски глас који кркља) Хеј, не слушај га! Подарићу ти неслућени дар, само ако му одсечеш рокове да се не удавим... Чујеш? Спаси ме!

ЈЕЛЕН: Не слушај је, аждаја је то, и теби ће доћи главе!

АЖДАЈА: (и даље кркља) Молим те, гледај на то као на... жену у невољи! Моћну жену! Обећавам ти да се нећеш покајати!

Драматична музика. Мушки уздах напињања. Туп ударац. Женски уздах олакшања.

АЖДАЈА (нормалним гласом): Хвала ти, побратиме, од срца. Како ти је име?

МИЛОШ: (бојажљиво) Милош...

АЖДАЈА: Хајде, не плаши се. Пођи са мном, водим те код свог оца, змијског цара да те награди. Понудиће ти сва блага овог света. Само пази – тражи му једино чаробни прстен. Мали је и скоро неугледан, али вреднији од свега. Ништа друго немој да примиш. Само прстен.

МИЛОШ: Добро, посестримо. Води ме.

Музички прелаз. Весела музика, комешање, гласови, трубе које најављују долазак.

АЖДАЈА: Тата!

ЗМИЈСКИ ЦАР: Кћери моја једина! Ко је јунак који те доводи?

АЖДАЈА: Мој побратим, Милош, данас ме је избавио у шуми!

ЗМИЈСКИ ЦАР: Жив ти мени био, јуначе! Све што видиш може бити твоје! Хоћеш ли балоне свиле, хоћеш дуката? Хоћеш слонове кости, сребрне мачеве? Хоћеш ли лепих девојака...?

МИЛОШ: Царе, ја бих...(накашље се) Ја бих прстен... чаробни... ако бих могао...

ЗМИЈСКИ ЦАР: Хајде, молим те, прстен! Размисли, од оволико блага...

АЖДАЈА: (шапуће) Не дај да те убеди...

МИЛОШ: Мени благо не треба... Ако нема прстена, ништа онда, ја одох...

ЗМИЈСКИ ЦАР: Видим, школа моје ћерке, тврдоглав к'о мазга! Ево ти прстена и нек' ти је са срећом. Надам се да знаш шта си добио.

МИЛОШ: Хвала, змијски царе! Збогом!

Кораци удаљавања, све тиша дворска музика.

АЖДАЈА: Хеј, Милоше! Кад год си у невољи, протрљај прстен и пожели жељу! И никада га са руке не скидај! Никада!

МИЛОШ: Нећу, много ти хвала и чувај се!

Музички прелаз.

МАЈКА: Где си ти цео дан, несрећо једна! А где ти је коњ, где су ти дрва?

МИЛОШ: Мајко...

МАЈКА: Од ове беде и сиротиње још да изгубиш коња! Јао, тешко мени, тешко мени црној!

МИЛОШ: Мајко, уморан сам...

МАЈКА: Па од чега ћемо сад да живимо, Милоше, од чега? Е, сад нема ни вечере, а ни ватре! Смрзни се у леденој соби!

Врата се с треском затварају.

МИЛОШ: (унутрашњи монолог) О, Милоше, коњу један! Како сам само могао да заборавим коња!

ГЛАС АЖДАЈЕ – ЕХО: Кад год си у невољи, протрљај прстен! ... протрљај прстен и пожели жељу!

МИЛОШ: Па да, прстен!

Музички прелаз.

МУШКИ ДВОГЛАС: Заповедај господару, на услузи смо!

МИЛОШ: Желим да... Желим да... Желим да ујутру уместо ове страћаре буде палата... и да... буде хране у изобиљу... и коња... да, да, много коња у штали! И... да ми мајка не буде више сиромашна старица!

Музички прелаз. Јутро. Цвркут птица.

МАЈКА: Милоше, сине, пробуди се!

МИЛОШ: А?

МАЈКА: Сине, чудо се догодило!

Весела музика.

МИЛОШ: Види, види, а шта си ти то преко ноћи врачала?

МАЈКА: Нисам, сине, кунем ти се! То је нека магија...

МИЛОШ: Знам, мајко... Шалим се. Је л' ти и сад жао коња?

МАЈКА: Извини, сине мој! Како је прекрасна ова палата, као да сањам!

МИЛОШ: Не сањаш, мама, то је поклон змијског цара.

МАЈКА: Каква срећа, сине! Каква срећа! Али, не заборави никад како смо били сиромашни! Нека наша врата буду отворена за сваког путника – намерника!

МИЛОШ: Биће, мама, биће!

МИЛОШ весело звиждуће.

МИЛОШ (унутрашњи монолог) Не знам, стварно не знам да ли је скромност врлина, али... Хтео бих девојку, заиста лепу девојку, племенита рода!

МУШКИ ДВОГЛАС: Заповедај, господару!

МИЛОШ: Желим да се у мојој палати створи султанова ћерка!

Источњачки (арапски) музички мотив.

АЛМА: Лепи господине, где сам ја то?

МИЛОШ: У мојој палати...

АЛМА: А ви сте?

МИЛОШ: Милош...

АЛМА: Хм, Милоше... Стварно имате укуса. А то је комплимент када долази из уста султанове ћерке. Ја сам Алма.

МИЛОШ: Алма, драго ми је... Душанка, је ли тако? Мислим, ваше име у ствари значи Душа... Прелепо је...

АЛМА: Хвала, а да пређемо на ти? Мислим да ћу се тако лепше осећати у новом окружењу. Да знаш да ми је мало додијало тамо код оца у Истамбулу. Иста лица, исти вртови, исте одаје...

МИЛОШ: Додијала ти је егзотика? Баш си размажена!

АЛМА: Е, па, мени је овде егзотично, само да знаш! Баш ми се свиђа!

МИЛОШ: Хајдемо мало у шетњу, да ти покажем где сам се играо као клинац!

АЛМА: Дивно!

Музички прелаз.

МИЛОШ: И сада ти, који ме слушаш, или која ме слушаш, мислиш 'и онда су живели срећно и задовољно до краја живота', мислиш да се овде прича завршава? Па каква би то авантура онда била? Сад тек почињу моја искушења...

Музички прелаз – источњачки мотиви.

СУЛТАН: Где је она, где је? Срамота ме од света да ми ћерка буде побегуља... Лакше бих поднео да ју је неко отео!

БАБА: Е, па не знам ни ја шта ти је горе... Ето, ни султан није довољно моћан да задржи ћерку!

СУЛТАН: Баба, ти која си у свакој чорби мирођија и свуда гураш нос, не подсмевај се, него реци! С ким је?

БАБА: То ћу тек да откријем, али, не брини се ти ништа... Биће ту до поноћи!

СУЛТАН: Шта чекаш онда, пут под ноге!

БАБА: Кожу под ноге!

СУЛТАН: Какву кожу, баба?

БАБА: Немам ти ја летећи ћилим него летећу јагњећу кожу! За тили час сам тамо где треба!

Музички прелаз. Куцање звекиром на вратима. Шкрипа отварања врата.

БАБА: Добар дан, лепотице.

АЛМА: Добар дан, бако. Ви мора да сте с далеког пута...

БАБА: Јесам, јесам... Ух, да ми је само мало да одморим кости, и чашу хладне воде да попијем...

АЛМА: Само изволите, уђите у наш дом.

БАБА: А ти... сама овде живиш?

АЛМА: Не, ја... Ту сам са својим... вереником и његовом мајком. Само тихо, сада спавају.

БАБА: Вереник... аха... А пушташ непознате у кућу!

АЛМА: Његова палата је отворена за сваку добру душу.

БАБА: А реци ти мени, лепотице, како беше оно име...?

АЛМА: Алма...

БАБА: Алма. Волиш ли ти свог вереника?

АЛМА: Сваког дана све више, бако.

БАБА: А воли ли он тебе исто тако?

АЛМА: Мислим да ме воли.

БАБА: А да ли би волела да те он још више воли?

АЛМА: Како не би, бако. А то ваљда иде с временом...

БАБА: А што ми не бисмо мало то време убрзали, а? Него, донеси ти мени његов прстен, да ти ја нешто покажем...

АЛМА: Прстен?

БАБА: Ма, скини му с руке прстен, а стави му свој.

АЛМА: Па... добро. Ево, донећу.

Кораци удаљавања.

БАБА: (унутрашњи монолог) Е, то ти је послушна султанова ћерка. Дуга коса – кратка памет!

Кораци приближавања.

АЛМА: Ево бако прстена.

БАБА: Седи ти, душо моја, са мном на ову кожу, и за тили час, твој вереник ће те волети десет пута више него до сада.

Музички прелаз.

МАЈКА: Устај, сине мој! Устај, Милоше!

МИЛОШ: Шта је било, мајко?

МАЈКА: Нестала Алма!

МИЛОШ: Како, нестала?

МАЈКА: Видела је куварица како одлеће на некој овчјој кожи са неком бабом, небу под облаке! Него, дозови је ти, сине, уз помоћ свог прстена!

МИЛОШ: Прстен? Па где ми је прстен? Ово на мојој руци је Алмин прстен!

МАЈКА: Нема ти друге, сине, пут под ноге и правац Истамбул, сигурно се вратила код оца!

МИЛОШ: И како да дођем до ње на султановом двору? Неће ме пустити ни у двориште!

МАЈКА: Полако, прво дођи до послуге, тако ти је најлакше, ушуњај се у кухињу, куми, моли да те приме за куvara... Лако ћеш после, паметан си ти.

МИЛОШ: Из твојих уста у божје уши! Опреми ме за пут!

Музички прелаз – источњачки мотиви. Музика утихне, чује се граја, жамор, лупање лонаца, сецкање...

МИЛОШ: Добар дан, добри људи!

ЖЕНА: Којим добром, странче?

МИЛОШ: Чуо сам да султан воли добру кухињу. Нећете се покајати ако примите правог мајстора!

ЖЕНА: Хајде, улази, не знам зашто си ми симпатичан, али испробаћемо како кувааш.

Музички прелаз.

АЛМА: (унутрашњи монолог) Како сам била тако наивна! Више никада нећу видети свог Милоша! Зар је очева љубав тако слепа да не види колико патим без њега?

Музички прелаз.

ЖЕНА: Странче, вешт си у кухињи, али стално си ми нешто одсутан... Замишљен... Носталгија?

МИЛОШ: Није носталгија...

ЖЕНА: Па шта те онда мучи? Повери се. Ако будеш и даље тако горак, и пилав ће ти постати горак па ће нас султан отерати одавде. У свако јело ставиш нешто од себе као зачин. Зато мораш да пазиш шта мислиш и шта осећаш.

МИЛОШ: У праву си, овако више не може. Него, учини ми једну ствар – видиш овај прстен? Ставићу га у пилав, а ти, када га будеш однела Алми, мислим – султановој ћерки, окрени тепсију тако да јој прстен буде близу, да га одмах пронађе.

ЖЕНА: 'Ајде, учинићу ти к'о рођеном сину. Можда се лепотица обрадује. Ионако је нешто увела последњих дана.

Музички прелаз.

ЖЕНА: Изволите, пресветла султанова кћери. Ово је од нашег новог куvara.

АЛМА: Немам ни жеље ни воље ни апетита...

ЖЕНА: Ма, само један залогајчић. Пријаће вам...

Пауза. Кашаљ.

АЛМА: Шта је ово, замало да се удавим! Неки прстен? Па ово је мој прстен! Одакле ти ово?

ЖЕНА: Нисам ја ништа ништа крива... нови кувар је...

АЛМА: Ох, дођи да те загрлим! Па то је мој Милош! Реци му нек' се кришом попне уз конопац, спустићу га низ своје прозоре!

Романтични музички прелаз.

АЛМА: Луда главо, како си смео да уђеш у очев двор, знаш ли ти колико је он строг!

МИЛОШ: Зар сам могао тек тако да се одрекнем тебе? Него, морамо некако да испланирамо бег!

АЛМА: То је немогуће! Откад ме је та бабетина на превару довела овде, трострука стража стоји пред мојим вратима...

МИЛОШ: Смислићемо већ нешто, љубави моја!

Драматичнија музика.

БАБА: Кажем ти, султане, баба све види на ово ћораво око и све зна! Виђају се они у потаји!

СУЛТАН: Шта кажеш? Наредићу да се затвори у најдубљу и најцрњу рупу у шуми!

БАБА: Та ти је добра! И окуј га у ланце да ни оданде не може да побегне!

Музички прелаз. Корази, звекет гвоздених окова.

МИЛОШ: Пустите ме, кад вам кажем!

СТРАЖАР: Сад си долијао!

МИЛОШ: Ма, куда ме то водите, станите, ја сам султанов
кувар!

СТРАЖАР: Ућути, да ти не поломим губицу!

Женски убрзани кораци.

АЛМА: Пустите га!

СТРАЖАР: Ваш отац је наредио, молим вас, склоните се с
пута!

АЛМА: (јеца) Милоше, Милошеeeeeeeeeeee!

МИЛОШ: Чувај се, љубави моја, волим тееееееееее! Ма, дајте
ми барем да одведем пса и мачку да буду уз мене у последњим
данима.

АЛМА: Дајте му!

СТРАЖАР: Ево ти твоје псето и мачка, неће ти они бити од
помоћи. Хахахахахаха!

МИЛОШ: Чувај се, Алма!

СТРАЖАР: Хахахахахаха!

**Музички прелаз. Чују се тихи мјауци мачке и лајање
пса.**

МИЛОШ: (цвокоће зубима) Хладно је... као у гробу... и мрачно... Никада ја више сунца овде нећу видети. А ни ви. Хајде, привијте се уз мене. Тако...

Мјаук мачке.

МИЛОШ: Гладан сам као вук...

Лајање пса.

МИЛОШ: Шта је, нешто си нањушио? Чекај, куда ћеш...

Лајање пса и мјаук мачке постају све тиши.

МИЛОШ: Па куд' сте нестали! (унутрашњи монолог) Сви су ме напустили. Да нисам тог проклетог дана отишао у ту проклету шуму и видео ту проклету аждају како прождире јелена... Свега овог не би било, не би било ни прстена... Али, не би било ни Алме... Алма, Алма, бар смо имали непоновљиву љубав!

Цијук мишева. Све јачи и јачи.

МИЛОШ: Ма, откуд сад' ова војска мишева одједном? Бежите од мене, гнусни глодари!

МИШЈИ ЦАР: (танким гласићем) Хеј, човече, ако су пас и мачка твоји, позови их да се окану моје мишје војске! Ја сам мишји цар, и урадићу све што хоћеш, само ми скини те звери с врата!

МИЛОШ: Е, мој мишји царе, ти ме одавде из ових окова никако не можеш избавити. Него... пошаљи ти своју мишју војску у султанов двор, тамо живи једна опака баба... Код ње је један мој прстен!

МИШЈИ ЦАР: Кренућемо одмах, само склони нам ове твоје с пута!

МИЛОШ: Хајде, другари моји, вратите се овамо, још мало, и сви ћемо бити слободни.

Музички прелаз. Цијукање мишева надјачава хркање бабе.

МИШ 1: Баба опако хрче. Добро је, значи да дубоко спава. Ма где ли јој је тај прстен?

МИШ 2: На руци нема никаквог прстена.

МИШ 1: Да није у косу уплела?

МИШ 2: Није, него видим да јој се нешто сјаји под језиком. Слушај, ја ћу јој завући реп у нос, и кад баба кине, ти јој брзо извади прстен!

Хркање бабе престаје и она кине неколико пута.

МИШ 1: Успео сам. Ево прстена!

МИШ 2: А сад брзо назад!!!

Музички прелаз. Цијукање мишева.

МИШ 1: Да није умро?

МИШ 2: Или се смрзао...

МИШ 1: Хеј, буди се, чујеш!

МИЛОШ: Алма, Алма...

МИШ 1: Бунца, јадничак!

МИШ 2: Ево ти прстена!

МИЛОШ: Прстен! Коначно, мој прстен!

МУШКИ ДВОГЛАС: Заповедај, господару!

МИЛОШ: Хоћу да изађем из ове рупе и нађем се у Алминој соби!

Музички прелаз.

АЛМА: Милоше!

МИЛОШ: Алма!

АЛМА: Нећу више да се кријемо! Идемо одмах код мог оца па макар нас обоје бацио у окове.

МИЛОШ: Чекај, како ћу овакав! Да протрљај прстен!

МУШКИ ДВОГЛАС: Заповедај, господару.

МИЛОШ: Умијте ме и обуците, али онако – господски!

Музички прелаз – источњачки мотиви.

СУЛТАН: Реци, кћери...

АЛМА: Оче... Тата... ти мене волиш највише на свету. Ако ме стварно волиш, волећеш и онога кога моје срце воли...

СУЛТАН: То ли је тај?

МИЛОШ: Ја сам Милош, и тражим руку ваше ћерке...

СУЛТАН: Наочит си младић, као да си племенита рода...

МИЛОШ: Племенитих сам намера!

СУЛТАН: Ако је тако, нека вам ништа не помути срећу, децо моја! Имате мој благослов!

АЛМА: Хвала ти, татице!

Романтични музички прелаз.

МИЛОШ: Желим да... желим да...

АЛМА: Лудице, па зар немаш све што желиш?

МИЛОШ: Знам, имам све. Желим да ми више овај прстен никад не затреба!

Обоје се смеју.

МИЛОШ: И, тако, ти који ме сада слушаш, ако си стварно жељан или жељна авантуре, пут под ноге, можда те баш иза

следећег ћошка чека неки чудотворни... па не знам да ли баш прстен, можда... хм... можда качкет... бицикл... скејтборд... ко зна! А, да! Питаш се да ли је на крају свако добио оно што је заслужио? Па, баба сигурно јесте... Прича се да је и дан данас глоцкају они мишеви у некој још дубљој рупи и не дају јој мира. А ја сам срећан. То сам ваљда и заслужио после свега. Баш као што и ти заслужујеш лепе приче!